

Ardura

Igandez ari naiz idazten. Egun kurio-
soa, benetan, gaurkoa. Goizean, alaba txikie-
na zortzietarako eto-
rri zaigu ohera; eskuetan gosa-
rirako taza more handia
zekarrelarik, “aurpegi irribarre-
tsua” deitzen dioguna. Tazak,
begiak, sudurra eta barrirudia
erakusten duen ahoa ditu. Erosi
genueanean, taza huraxe gusta-
tzen zitzaiola esan zigun, berak
ere aurpegian beti barrirudia izaten duelako.
Lezio bitxia jaso genuen orduan, etxeko txi-
kienarengandik.

Ohera tazarekin etorri eta “tori ama, zure-
tzako, nik baino gehiago behar duzu-eta” esa-
nez luzatu dit. Oporretan taza berria erosi
diogulako oparitu dit berea, baina berari
baino niri zerbitzu hobea egingo didala esa-
nez.

Gero, Kontxako estropadak ikustera joate-
ko goiz ibili behar dugula esan diogunean,
goizeko hamaiketan nesken txanda dela
gogorarazi digu. Alaba nagusia ere, ordurako,
ohera hurbildua zitzaigun. Eta zera galdetu
dio aitari: emakumezkoen txandako onenak
Donostiarrak-eko gizonezkoek baino bizko-
rrago egingo ote duen... Ezetz erantzun
behar izan diogu... eta txikienak, ohean etzan-
da zetzan aitaren gainean hankak jarri, beso
biekin tira egin eta ipurdia aitaren bizkarrera
igotzen saiatu da, behin eta
berriz, berak lortuko duela
esanez, bai aitaren gainera
igotzea, eta bai gizonezkoak
adina izatea.

Igandero lez, prentsa ira-
kurtzen aritu gara ondotik,
hondartzan lehenengo, eta
bazkal ostean gero. Lau urte-
ko seme autista duen guraso
baten eskutitza irakurri dut
batean, zein laguntza gutxi
eta zein bakarrik sentitzen
diren salatuaz. Eta, bat-
batean, umetokian kantzerra
izan duen ezagun baten

DANI BLANCO

Ana Urkiza

Padriñ

Sarasola

hitzez gogoratu naiz. Kan-
tzerra errotik eraztea lortu
diotela esaten zidan, erra-
dioterapiaz garbiketa oro
egitea (kimioaren premiarik
gabe), argalen argal egon
dela azkeneko hilabeteetan
eta erraz esaten zaiola alda-
menekoari, “inoiz baino
gogorrago izan behar duzu”
edo “bukatu da, garbi-garbi

eginda utzi zaituztenez, orain, bizitzaz goza-
tzera..!”. Gaitza besteen teiltuan dagoenean,
gozo asko ateratzen omen zaizkigu hitz ede-
rrak, hitz handiak, eta zein zaila den, egoera
horretan bizitza aurrera eramatea... “Bakoitza
bere munduan bizi gara” esaten zidan, “medi-
kuez aparte oso kontsolamendu gutxi aurkitu
dut inguruan...”.

Ardura. Ardura gailendu zait. Ardura ez
ote garen itsuz betetako gizarte bat eraikitzen
ari. Itsutasuna sinesten eta indartzen...

Arrastian, mendi ingurura ibilalditxo bat
egitera joan garenean, txikien biek patinekin
joan behar zutela-eta, bide-gorria dagoen leku
lasai batera joan gara. Umeak aurretik abiatu
zaizkigu. Handik denbora batera, hiru umeak
lurrean ikusi ditugu, lanen bat egiten edo. Txi-
kiena erori egin dela jakin dugu hurbiltzean,
eroriko handi samarra. Belauna urratu duela
eta odoletan hasi zaiola. Gu heldu garenerako,
inguruko iturri bateko urarekin zauria garbitu-
ta eta lurretik jasotako orbel garbi batzuekin,
buruko ileko goma bati esker
belaunean tiritu mendikoa
prestatuta zeukaten...

Eta ardura, baliabiderik ez
dutenekiko izan behar dela
ulertu dut. Nahiz eta baliabi-
deak dituzten batzuen gerta-
erak ere oso gogorrak izan.

Baliabideak dituztenek
irribarre egiten dakite, erron-
kak jartzen eta hauei aurre
egiten, eta irtenbideak aurki-
tzen.

Oherakoan, “aurpegi irri-
barretsua” estreinatu dut
eta... ardura emetu zait. ■

Gaitza besteen teiltuan dagoenean,
gozo asko ateratzen omen zaizkigu

hitz ederrak, hitz handiak,

eta zein zaila den, egoera

horretan bizitza aurrera

eramatea...

